

# Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017

Under den senaste veckan har den omfattande slavhandeln i Libyen hamnat på löpsedlarna. Att utvecklingen i Libyen spårat ur efter att Khadaffi störtades är ingen hemlighet. Inbördeskrig råder och flera grupper (bland dem Islamiska Staten) kämpar om makten. I denna kaotiska situation råder laglöshet där gangsterligor tar för sig. Slavhandeln är *ett* av uttrycken för detta. De utländska makter som på ett avgörande sätt bidrog till att denna situation uppstått – USA, EU och NATO, med benäget bistånd av Sverige – har i stort sett inte gjort någonting för att sätta stopp för denna tragedi som de själva varit med om att skapa. En viktig anledning till detta är att Libyen (liksom Turkiet) fungerar som en barriär som försvårar för flyktingar att ta sig till Europa.

Flera av artiklarna nedan handlar om slavhandeln, men även andra krishärddar – Afghanistan, Iran, Libanon, Saudiarabien och Syrien – avhandlas.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först):

[Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – juni/juli 2017](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2017](#)

Se även: Aron Lund m fl, [Assad kan vinna kriget men kommer att ha ett Syrien i ruiner att styra över](#) och Daniel Falcone, [Varför Syrien splittrat vänstern - Intervju med Mellanösternkännaren Stephen Zunes](#)

*Martin Fahlgren 25/11 2017*

## Innehåll

<b>Flamman</b> .....	<b>1</b>
<i>Ett kungadöme för 100 miljarder dollar</i> .....	1
<i>Att demonstrera mot Libyen är meningslöst</i> .....	3
<b>Internationalen</b> .....	<b>3</b>
<i>De förslavade i Libyen behöver omvärldens hjälp</i> .....	3
<b>Offensiv</b> .....	<b>4</b>
<i>Vart går Libanon efter Hariris avgång?</i> .....	4
<i>Frige den fängslade iranska facklige aktivisten Mahmoud Salehi</i> .....	5
<i>Afghanistan är inte säkert alls</i> .....	6
<i>EU:s samarbete med Libyens miliser gör flyktingar till slavar</i> .....	9
<i>Saudiarabien och Trump osäkrar Mellanöstern</i> .....	11
<b>Proletären</b> .....	<b>13</b>
<i>Ökad hets mot Hizbollah och Iran efter krigarprinsens massutrensning</i> .....	13
<i>När Syrienkriget går mot sitt slut avslöjas sanningen om "revolutionen"</i> .....	14
<i>Proletären möter Hizbollah – exklusiv intervju om läget i Mellanöstern</i> .....	17
<i>Varför talar ingen om Natos skuld till slavhandeln?</i> .....	21

## Flamman

### ***Ett kungadöme för 100 miljarder dollar***

**Jonas Elvander**

*Flamman* 15/11 2017

**Den märkliga historien om hur Libanons premiärminister kidnappades av Saudiarabiens kungahus har förklaringar som vittnar om såväl vidden av Saudiarabiens geopolitiska inflytande och stormaktsambitioner som det korrupta system som råder i kungadömet.**

När Libanons premiärminister Saad Hariri förra lördagen i ett förinspelat TV-framträdande meddelade att han avgår från posten som premiärminister med omedelbar verkan var förvåningen stor, inte bara i Libanon. Än större blev den när det framkom att han befann sig i Saudiarabiens huvudstad Riyadh.

Rykten började florerat om att Hariri var satt i husarrest och inte tilläts lämna Saudiarabien, och i media angavs såväl hans affärer med saudiska prinsar som Saudiarabiens försök att stärka sitt inflytande i regionen för att motverka Irans ökande makt som orsaker. Det mesta pekar dock på att historien, som på en gång är en del av en intern klanuppgörelse inom det saudiska kungahuset och en regional geopolitisk maktkamp, innehåller lite av båda.

### **Förskingring vid hovet**

I januari 2015 är den förre saudiske kungen Abdallah döende. Alla i det saudiska kungahuset, som tillhör den 90-årige kungens klan, vet att han kommer att ersättas av sin yngre bror Salman när han dör och att deras hovliga maktpositioner då kommer att delas ut till den nye kungens klan. Kung Abdallahs klan ser därför till att stoppa på sig så mycket som möjligt av statskassan innan de rensas ut. Enligt en libanesisk källa som har ingångar i det saudiska kungahuset och som talat med den franska tidningen Mediapart ska omkring 100 miljarder dollar ha försvunnit ur statskassan vid den här tiden. Det är en siffra som bekräftades av en saudisk åklagare förra torsdagen. Troligast är att det skedde med hjälp av Khaled al-Tuwajiri som styrde hovets finanser under kung Abdallah.

Den nytillträdde kung Salman är dock bara elva år yngre än den avlidne Abdallah och väntas inte kunna regera särskilt länge. I stället är det hans 30-årige son Mohammed bin Salman, även kallad "MbS", som i somras gjordes till kronprins som i praktiken har tagit över en stor del av makten. Denne ser sig själv som en modern kraft som ska reformera det saudiska samhället. Han är till exempel mindre religiös än sina företrädare och har en öppnare syn på kvinnors roll i samhället. Enligt uppgifter är han framförallt mån om att säkra stödet från den snabbt växande yngre delen av den saudiska befolkningen. Direkt efter sitt tillträde som kronprins införde han en rad reformer, bland annat för att stärka kvinnors fri- och rättigheter. Målet med den senaste tidens "reformer" är dock att ta tillbaka de försvunna pengarna.

### **Klanutrensning**

Den fjärde november i år arresteras 200 personer, varav elva prinsar inklusive hovets förre finansminister al-Tuwajiri, i vad som beskrivs som en "antikorrupsions-kampanj". Men utrensningarna började i själva verket redan efter kung Abdallahs död 2015. MbS som då ännu inte var kronprins såg till att flera rådgivare och allierade till den förre kungen avskedades. Sedan riktade han in sig på två stora företag som misstänks ha använts för att tvätta de förskingrade pengarna: Saudi Ben Laden Group och Saudi Oger. Det första styrs av Baqr bin Laden, halvbror till Usama bin Laden. Det andra företaget som är en jätte inom byggbranschen tillhör den libanesiska familjen Hariri och i vars styrelse en viss Saad sitter. I juni 2017 står företaget på gränsen till konkurs och över 56 000 anställda avskedas innan det läggs ned.

Men samtidigt som Saudi Oger är skuldsatt på upp till 4,5 miljarder dollar sitter företaget även på fordringar på mellan 7 och 8 miljarder dollar. En summa som det saudiska kungahuset dock vägrar betala. I kronprinsen MbS ögon hade Hariri förlorat sitt ”marknadsvärde” i och med konkursen och nu även sitt beskydd i Saudiarabien sedan klanen kring kung Abdallah rensats ut (Hariris far, den tidigare premiärministern Rafik, stod nära kung Abdallah fram till det att han mördades 2005). Saad Hariri, som även har saudiskt medborgarskap och kan användas som vittne i flera korruptionsrättegångar och som själv riskerar åtal eftersom företagskonkurser ses som straffbara brott i Saudiarabien, har nu reducerats till en marionett-docka som Saudiarabiens de facto nye härskare kan använda i andra syften än rent ekonomiska.

## **Splittrat land**

Libanon är på många sätt ett speciellt land, även jämfört med många av de splittrade grannländerna i Mellanöstern. Spänningarna mellan sunnimuslimer, kristna, druser och shiiter som delar på ett territorium mindre än Israels ledde till ett blodigt och traumatiserande inbördeskrig mellan 1975 och 1990. Redan 1943 infördes dock ett ambitiöst institutionellt ramverk för att reglera maktbalansen mellan de olika religiösa grupperna. Enligt den konfessionella grundlagsordningen ska varje grupp garanteras representation baserad på dess storlek. Detta innebär att presidentposten är reserverad åt de kristna maroniterna, premiärministerposten åt sunnimuslimerna och att parlamentets talman alltid måste vara shiamuslim. Detta system har sedan inbördeskriget garanterat ett visst mått av stabilitet men det gör också Libanon till ett dysfunktionellt land där regeringsbildningar är svåra och statsmakten svag. I praktiken styrs till exempel delar av landet av den shiamuslimska milisen Hizbollah, med stöd av Iran.

Sedan den arabiska våren och utbrottet av kriget i grannlandet Syrien har Libanon, som har tagit emot över en miljon syriska flyktingar, varit månt om att hålla sig utanför konflikterna i regionen. I slutet av förra året bildades så en ny regering grundad på en överenskommelse med övriga grupper om att man ska lägga alla frågor som riskerar att splittra samhället åt sidan och så långt som möjligt försöka distansera sig från konflikterna i Syrien och Irak. Ett slags samlingsregering i kristid med andra ord. Både Saudiarabien och Iran accepterade denna kompromiss som innebar att den kristne Michel Aoun, som är allierad med Hizbollah, blev president och sunniten Saad Hariri premiärminister.

Hariri har under det senaste året gjort flera besök i Riyadh. Men under hösten tog han även emot besök från Ali Velayati, även känd som den närmaste rådgivaren till Irans högsta religiösa ledare Ali Khamenei. Velayati ville uttrycka den iranska regeringens tillfredsställelse med den libanesiska regeringsöverenskommelsen. Det var direkt efter det mötet som Hariri kallades till Riyadh en sista gång.

## **Geopolitisk maktkamp**

I och med Hariris avgång verkar den libanesiska samförståndspolitik nu vara över. Men enligt flera sunnitiska och vissa kristna politiker hade överenskommelsen om att hålla sig utanför de regionala konflikterna redan torpederats flera gånger av Hizbollah före Hariris avgång. Till exempel sade den Hizbollah-ledaren Hassan Nasrallah i juni att i händelse av ett nytt krig mellan Libanon och Israel kommer det inte att bli ett israeliskt-libanesiskt eller isrealiskt-arabiskt, utan ett ”israeliskt-muslimskt krig” i vilket religiösa muslimska soldater från hela Mellanöstern skulle sluta upp på Libanons sida. Vad som då skulle hända med den sköra libanesiska stabiliteten är inte svårt att föreställa sig.

Hariris öde må framstå som en smått bisarr historia. Men den är symptomatisk för en religiös och geopolitisk konflikt som håller på att växa sig större i Mellanöstern. I takt med att Bashar al-Assad med hjälp av Iran och Ryssland tar tillbaka allt större områden av Syrien stärker de sin makt både i landet och resten av regionen. Så även i lilla Libanon som alltid stått under inflytande från Syrien och därmed Iran, och som med sin mosaik av religiösa grupper på sätt

och vis är en miniatyr av resten av Mellanöstern. Och så länge det sker kommer den saudiska regimen, tryggt stödd av USA och numera ledd av en man som även fått smeknamnet ”den vilde”, att göra allt man kan för att motverka det.

## **Att demonstrera mot Libyen är meningslöst**

**Zina Al-Dewany**

*Flamman 22/11 2017*

Ansvaret för slavhandeln ligger på världssamfundet, EU och Stefan Löfven.

I Libyen pågår slavauktioner där unga män från den afrikanska kontinenten säljs för några tusenlappar. Avslöjande bilder och inslag har visats runt i världen efter CNN:s reportage om situationen i Libyen, en situation EU och Sverige har mycket att göra med.

Efter att Nato och även Sverige gick in med stridsflyg och militär i landet år 2011 i ett angrepp mot den dåvarande diktatorn Khadaffi, har det bara blivit värre. Även om partierna enades över blockgränserna fanns det några som lyfte ett varnande finger redan då: om mer pengar läggs på militära insatser än de humanitära riskeras ett minst lika inhumant styre.

Håkan Juholt bidrog under sin korta karriär som partiledare till att Socialdemokraterna ändrade inställning till den svenska insatsen och Vänsterpartiets historieskrivning lyder att man bara var för den första delen av insatsen; upprättandet av flygförbudszonen över Libyens territorium.

I dag är Libyen ett i princip laglöst land med stora inbördes konflikter. Samtidigt är Libyen en av EU:s och därmed Sveriges samarbetspartner. 46 miljoner euro går, enligt Stefan Löfven, till att ”bryta människosmugglingen och rädda liv på Medelhavet”. Pengar som hamnar hos en kustbevakning i Libyen som låter människor dö till havs eller tillfångatas och bli sålda som slavar.

Det räckte alltså inte att EU gjorde Turkiet till sin brutala gränsvakt. Libyen stod på tur för att skydda gränserna mot människor på flykt. Pengar och avtal sluts med skurkar, för att vi ska få vårt ”andrum”. Ett andrum som kan komma att bli permanent.

På lördag anordnas en demonstration utanför Libyens ambassad. Det är ett förståeligt initiativ som tyvärr faller helt platt. Libyen har inget riktigt styre och fungerar inte som en stat. Att då stå och demonstrera i novemberkylan utanför landets ambassad blir verkningslöst. Rikta i stället ilskan där den hör hemma — mot EU, världssamfundet och Sveriges statsminister Stefan Löfven.

## **Internationalen**

### **De förslavade i Libyen behöver omvärldens hjälp**

**Peter Widén**

*Internationalen 23/11 2017*

Det har rapporterats tidigare men nu har ett reportage från amerikanska CNN återigen bekräftat den hemska sanningen: slavmarknader har gjort comeback i Libyen. Det handlar om unga människor från Niger och andra stater söder om Sahara som bjuds ut och säljs för att sedan tvingas att arbeta som slavar, ofta i jordbruket. De har kidnappats och deras familjer kan inte betala. De som tagit dem till fånga kan vara de som smugglade dem över Sahara eller olika beväpnade grupperingar eller individer.

Även det stora antalet afrikanska barn som far fruktansvärt illa i Libyen har nu uppmärksamats. De farofyllda livsfarliga resorna över Medelhavet är kända men nu pekar internationella organisationer (Unicef med flera) också på de fasansfulla förhållandena i själva Libyen. Våldtäkter, misshandel, brist på mediciner vatten och mat. Och nu också faran att bli

såld på slavauktioner.

20 november genomfördes demonstrationer på gatorna i Paris med krav på att Frankrike skulle ta emot dessa flyktingar. Men EU:s linje idag är just att hålla kvar dessa flyende människor i Libyen. Den franska regeringen har nu gått med på att ta emot 3 000 personer under de närmaste åren, av de runt 44 000 människor som befinner sig i de vidriga uppsamlingslägren i Libyen.

– Sverige banade genom krigsinsatser tillsammans med andra västländer väg för de krafter som idag återinfört slaveri och slavauktioner i Libyen. Är det för mycket begärt att Sverige nu tar sitt ansvar och öppnar upp för flyktingar från dessa koncentrationsläger, säger Peter Widén från Socialistiska Partiet.

## Offensiv

### **Vart går Libanon efter Hariris avgång?**

**Amer Mohammed Ali**

*Offensiv 15/11 2017*

**Krisen kring den libanesiska premiärministern Saad Hariris avgång har fördjupats efter att denne av många källor tros ha gripits av Saudiarabien och tvingats att avgå.**

Under söndagen gick Hariri själv ut i sitt partis tv-kanal och menade att han inte var under husarrest i Saudiarabien och att han ”snart” skulle återvända till Beirut. Det libanesiska etablissemanget menar fortfarande att Hariri är gripen eller kidnappad av Saudiarabien. Situationen har förvärrats ytterligare efter att en robot skjutits mot Saudiarabiens huvudstad Riyadh från Jemen i lördags.

Motsättningarna mellan Iran och Saudiarabien, som redan bedriver indirekt krig mot varandra i Jemen och Syrien, har ökat. Hariri har sedan han förklarat sin avgång anklagat Hizbollah och Iran för att vilja lönmörda honom och att de styr för mycket i Libanon.

**Hizbollahs ledare** Hassan Nasrallah svarade med att Hariris uttalande kom från Saudiarabien och passade samtidigt på att skicka anklagelser mot styret i Saudiarabien för att dessa hade ”uppmant Israel att attackera oss”.

Hela förfarandet är märkligt, där Hariri bjuds in till Saudiarabien och på plats blir fråntagen sin telefon och tvingad att läsa upp ett skriftligt uttalande om att han avgår, enligt nyhetsbyrån AP som uppger att de fått informationen från libanesiska regeringskällor.

Libanesiska regeringskällor är inte trovärdiga, speciellt i den här frågan. Att det skulle finnas en hotbild mot Saad Hariri är inte omöjligt med tanke på de sekteristiska motsättningar som finns.

**Allt fler inom** det politiska etablissemanget såväl i Libanon som internationellt har ställt frågan om Hariri är fri att återvända till Libanon eller inte. I dagsläget är det omöjligt att säga hur det verkligen ligger till.

Men oavsett vem som har gjort vad pågår det ett farligt maktspel via ombud i Libanon mellan regimerna i framför allt Iran och Saudiarabien.

När inbördeskriget i Syrien bröt ut ökade de sekteristiska motsättningarna i grannlandet Libanon mellan shia- och sunniextrema grupperingar. Det ledde framför allt i Tripoli till väpnade sammandrabbningar, men då utfördes även i Beirut. Detta följdes av en svår politisk period där Libanon saknade regering under en tvåårsperiod. Först efter 45 misslyckade försök lyckades en koalitionsregering bildas 2016, med Hizbollah som en del av regeringen.

**Hariri, som är sunnit**, har lett en anti-syrisk koalition i Libanon tillsammans med det fascistiska Falangistpartiet och typer som krigsförbrytaren Samir Geagea, som har dömts för

sina dåd under inbördeskriget. Saad Hariri är långt ifrån en ängel, men har på senare tid efter närmandet till Hizbollah förlorat Saudiarabiens gunst.

Problemet för de styrande i Libanon är att det inte fanns några alternativ för dem. Protester och strejker hade blossat upp i Libanon, inte minst sopprotesten som pågick under stora delar av 2015.

Efter att regeringen försökte ingjuta fruktan hos befolkningen och göra sina egna sekteristiska motsättningar till dem gick befolkningen ut i protester under parollen ”Ni stinker” i protest mot hantering av sopor. Det blev nödvändigt att enas i parlamentet för att försöka hindra nya uppror och strejker.

**Nu fokuseras oron** på vad som kan komma att hända gällande Hariri. Hans parti har satt upp plakat runt om i Beirut där de kräver att han ska få återvända. Samtidigt uppmanar flera röster till nationell enighet i Libanon. Presidenten Michel Aoun som är allierad med Hizbollah har uppgett att han inte godkänner Hariris avgång.

Det värsta som kan hända i dagsläget är att det skulle finnas en sanning i det som Hariri har uppgett och att det skulle kunna kasta in Libanon i ett nytt sekteristiskt inbördeskrig. Läget kompliceras ytterligare av att över en miljon syriska flyktingar befinner sig i landet, varav 70 procent lever i en katastrofal situation under fattigdomsgränsen.

Ett femtonårigt inbördeskrig bröt ut i Libanon under 1970-talet där ingen kunde förklara sig segrare. Dessa motsättningar finns fortfarande kvar och späds på av Saudiarabien och Iran som idag slåss om makt över Mellanöstern.

**Den enda kraften** som kan lösa de religiösa och sekteristiska motsättningarna är den organiserade arbetarklassen. Genom att kämpa tillsammans mot det ruttna politiska etablissemanget i Libanon kan arbetare vinna framgångar och förpassa dessa sekter till historien.

För att hålla landet fritt från sekterism och styre från såväl Ryadh som Teheran behövs ett verkligt socialistiskt parti som garanterar alla arbetares rättigheter och kämpar för fred i hela regionen.

## ***Frige den fängslade iranska facklige aktivisten Mahmoud Salehi***

**Redaktionen**

*Offensiv* 15/11 2017

**Den fängslade iranska facklige aktivisten Mahmoud Salehi fördes den 11 november från Khomeini-sjukhuset i Saquez och tillbaka till fängelse. Mahmoud fördes bort trots att hans svåra sjukdom kräver regelbunden behandling och trots att familjen har vädjat om att han skulle få fortsatt vård.**

Mahmoud Salehi, 55 år, arresterades och åtalades strax innan 1 maj 2015. Han dömdes först till nio års fängelse, men domen ändrades sedan. Han har fängslats av den iranska regimen vid flera tillfällen under de senaste 20 åren. Efter att ha misshandlats och förvägrats tillgång till sina mediciner under en tidigare fängelsevistelse slutade hans njurar att fungera. Två gånger i veckan behöver han besöka sjukhuset för dialys.

**Den 27 oktober** i år blev han fängslad på nytt när han var på väg till sjukhuset i sin hemstad i iranska Kurdistan. Till följd av att hans tillstånd snabbt förvärrades i fängelset fördes han den 3 november till sjukhuset där han hölls med handfängsel i sjuksängen.

Trots hans svåra sjukdomstillstånd och mot läkarens inrådan fördes han sedan tillbaka till fängelse.

**Nu kräver vi:**

- Omedelbart frisläppande av Mahmoud Salehi och alla andra fängslade fackliga och politiska aktivister.

- Stöd bygget av fria, kämpande fackföreningar i Iran.
- För ett demokratiskt och socialistiskt Iran.

**Skicka protestbrev** och kräv att Mahmoud omedelbart frisläpps och får den vård han behöver till:

Irans högste Ayatollah Sayed Ali Khamenei.

E-post: [info\\_leader@leader.ir](mailto:info_leader@leader.ir) och/eller [contact@leader.ir](mailto:contact@leader.ir).

Irans president Hassan Rouhan.

E-post: [media@rouhani.ir](mailto:media@rouhani.ir).

## ***Afghanistan är inte säkert alls***

**Arne Johansson**

*Offensiv 22/11 2017*

**Den svenska regeringen fortsätter att med hjälp av Migrationsverket och media bagatellisera de extrema säkerhetsproblem som väntar de unga asylsökande som utvisas till Afghanistan. En helt annan bild ges av såväl den Svenska Afghanistan-kommittén som av Amnesty-rapporten Forced Back to Danger (tillbakatvingade till fara) om de asylsökande som deporteras från Europa till Afghanistan.**

**Vad som helt förbises i den svenska debatten är det totala fiaskot för det USA-ledda ”krig mot terrorismen”, som även Sveriges makthavare är medansvariga till och som just nu återigen trappas upp av Donald Trump.**

Det förödande krig till ett mänskligt pris av 175 000 döda och världens tredje största flyktingkatastrof som George Bush inledde 2001 är idag 16 år och 1 000 miljarder dollar senare det längsta i USA:s historia. Det har trots detta helt misslyckats med att stabilisera den krishärjade lydregering av korrupta krigsherrar och knarkbaroner som gömmer sig i huvudstaden Kabuls muromgärdade gröna zon och som nu efter den senaste tidens många attentat ska fördubblas i storlek.



Afghanistan är ett land uppslukat av krig och fasor.

**Vad som helt har förbigåtts** av tystnad i den svenska debatten är att den afghanska regeringen endast nått och jämnt kontrollerar drygt hälften (57 procent) av landets 375 distrikt, en minskning med 15 procent på bara ett år, som USA-kongressens Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) rapporterade den 1 februari 2017.

Att talibanerna, sedan Obama drog ned den militära insatsen för några år sedan, har lyckats ta kontrollen över en tredjedel av landet och utmana regeringen i ytterligare en tredjedel leder just nu till ett upptrappat krig om kontrollen av stadskärnor, kommunikationer och vital infrastruktur.

Detta har de två senaste åren medfört allt värre konsekvenser för civilbefolkningen, samtidigt som Trump just nu trappar upp flygkriget och förstärker USA:s 11 000 soldater i landet med ytterligare 3 000 soldater.

Oräknat alla dödade militärer, poliser och ”terrorister” har enbart mellan åren 2009 och 2016 nästan 25 000 civila dödats och över 45 000 civila skadats, enligt FN:s biståndsorganisation i Afghanistan (UNAMA). Enbart under 2016, det hittills värsta året på mycket länge, dödades eller skadades 11 418 civila, varav flertalet var kvinnor och barn, följt av 5 243 civila offer under första halvåret i år.

**Läget präglas enligt Amnesty** inte bara av väpnade konflikter mellan å ena sidan regerings- sidans styrkor och å andra sidan talibaner och IS-grupper, utan också av mer än 20 beväpnade grupper inom landet i ständig kamp om territorier.

Grova övergrepp på mänskliga och demokratiska rättigheter sker enligt Amnesty rutinmässigt även av regeringens styrkor – inklusive utomrättsliga avrättningar, tortyr och utpressning. Massor av övergrepp mot civila motiveras av etnisk härkomst, religion, nationalitet, sexualitet och medlemskap i sociala och politiska grupper. Kända förövare sitter också i maktpositioner, även i regeringen.

Trots allt detta hävdar Migrationsverket att säkerhetsläget ändå inte är fullt lika illa i alla Afghanistans 34 provinser. Då det i två av dessa provinser bara sägs råda ”svåra motsättningar”, och inte som i alla andra provinser ”inre väpnad konflikt” eller som i två av dem ”en inre väpnad konflikt som riskerar att drabba alla”, finns det enligt verket en möjlighet att bli ”internflykting” inom landet.

Svenska Afghanistankommittén (SAK), som sedan mycket länge utför ett omfattande humanitärt arbete i landet, drar i sitt årsmötesuttalande 2017 helt andra slutsatser av läget. ”Allt fler distrikt kontrolleras av motståndsgupper. Arbetslösheten är hög, och fattigdom och korruption är utbredd. Rättssäkerheten är mycket svag, i synnerhet för kvinnor. Den ekonomiska tillväxten är svag samtidigt som biståndet minskar. Befolkningen har ökat kraftigt under det senaste decenniet”.

**Som SAK:s generalsekreterare** Andreas Stefansson uttryckte det i ett tal under Ung i Sveriges sittstreck på Medborgarplatsen bidrar Sverige genom att utvisa allt fler flyktingar till en ”systemkollaps” i Afghanistan. Samtidigt som 2,5 miljoner afghaner idag är världens tredje största externa flyktinggrupp har landet enligt SAK 1,5 miljoner internflyktingar.

Återsändande av flyktingar har enligt SAK ”bidragit till sjunkande löner, stora påfrestningar inom redan belastade sektorer som undervisning och sjukvård och bidragit till lokala konflikter om land och naturtillgångar. Etniska konflikter har skärpts. Återsändande under tvång bidrar därmed till destabilisering”.

Att tillräcklig säkerhet som Europas och Sveriges regeringar hävdar skulle kunna garanteras genom att hänvisa till begreppet ”Internal Flight Alternative” (internflyktingar) saknar enligt både Amnesty och UNHCR juridiskt stöd i FN:s konvention om flyktingars status. I Amnesty-rapporten, som reagerar särskilt starkt mot att även ensamkommande barn utan skyddsnät utvisas, kallas deportationerna både ”vårdslösa och illegala”. Den redovisar även



18 skakande intervjuer med kvinnor, män och barn som nyligen har deporterats från Europa, varav en med hustrun till en norsk flykting som redan har hunnit mördas.

Flertalet av dem som deporteras från Europa skickas också till Kabul, trots att huvudstadsprovinsen är den allra farligaste i hela Afghanistan räknat i antalet offer för det väpnade våldet.

**”Afghanistan är djupt osäkert** och har blivit allt mer så på senare år. Ändå återsänder Europas länder allt fler människor till Afghanistan”, sammanfattar Amnesty. Rapporten utmynnar i en begäran till Europas regeringar om ett moratorium till dess att en säkrare situation kan uppstå och till Afghanistans regering att sluta samarbeta om utvisningarna, något regeringen i Kabul har pressats till i utbyte mot biståndspengar.

Även den kvinnliga människorättsaktivisten Malalai Joya, som antagligen är de afghanska krigsherrarnas mest kända inhemska kritiker, brännmärker utvisningarna i *The New Arab*: – De europeiska länderna utvisar afghaner, men många av dem har då bara två utvägar: att bli drogberoende, eller ansluta sig till IS-gruppen eller talibanerna som betalar sina kämpar 600 dollar per månad.

Den förre Pentagon-rådgivaren Anthony Cordesman beskriver i en artikel för Center for Strategic and International Studies om de omfattande deserteringarna och de många ”spöksoldaterna” (icke existerande soldater som uppskattas till 17 procent av säkerhetsstyrkornas på papperet 177 000) inom de afghanska säkerhetsstyrkorna, ett annat alternativ. Nämligen hur ”den ekonomiska mardrömmen” i ett av världens fattigaste länder med en massarbetslöshet på uppåt 40 procent ”pressar män – särskilt unga och oerfarna – in i militären för ren ekonomisk överlevnad”.

Att män pressas till vapentjänst bidrar samtidigt till en demoralisering, som får Cordesman att varna för en sönderfallande armé likt Sydvietnams i slutet av Vietnamkriget eller Batistas under den kubanska revolutionen.

**Mer av samma sorts krigsföring** som redan har misslyckats kan samtidigt bara bädda för att Afghanistan blir än mer av en ”failed state”. I takt med detta kan Afghanistan också likt krigets Syrien bli ett slagfält där inte bara IS breder ut sig, utan där också fler regionala stormakter som Pakistan, Iran, Ryssland och Kina lägger sin näsa i blöt genom allianser med olika krigsherrar.

– **Under talibanerna** hade vi bara en fiende – nu har vi talibaner, krigsherrar, Islamiska staten, ockupationsstyrkor som släpper bomber och så kallade teknokrater, som har kompromissat i utbyte mot pengar och makt, kommenterar aktivisten Malalai Joya, som inte heller ser någon lösning i en ”krigsherrarnas fred”.

Det finns självklart också en stark folklig frustration mot den allt mer förvärrade krisen, som enligt Stanford-historikern Robert Crews har uttryckts i åtskilliga massprotester i såväl Kabul som i Mazar-i-Sharif, Herat, Kandahar och Jalalabad. Att tusentals människor i våras även attackerade en FN-bas i talibansvaga Mazar-i-Sharif under paroller som ”Död åt Amerika” vittnar enligt Crews om ett sorts nationellt uppvaknande, som även talibanerna försöker anpassa sin retorik till.

För en bestående fred och ett välstånd i det krigshärjade men på naturresurser rika landet krävs dock en demokratisk, socialistisk och revolutionär massrörelse som kan ena arbetare, unga och fattiga bönder över alla etniska och religiösa gränser och knyta an till en grundlig omvälvning av makt och ägande i hela regionen, inklusive stora grannar som Pakistan, Iran, Kina och Ryssland.

## **EU:s samarbete med Libyens miliser gör flyktingar till slavar**

**Per Olsson**

*Offensiv 22/11 2017*



EU:s politik gör flyktingar till slavar – kan det bli mer inhumant?

**”Det lidande som migranter som hålls fängslade i Libyen tvingas utstå är en skandal för mänsklighetens samvete”, sa FN:s människorättschef Zeid Ra’ad Al Hussein i förra veckan och uppmanade på nytt EU att börja skydda liv och inte gränser. Dagen efter rapporterade CNN om att flyktingar säljs som slavar i ett Libyen som EU har beväpnat och gett pengar för att stoppa flyktingar från att nå Europa.**

EU:s omänskliga flyktingpolitik gör att flyktingar som drömmer om ett bättre liv i Europa istället blir slavar.

– Vi kan inte tyst bevittna modernt slaveri, våldtäkter, sexuellt våld och utomrättsliga avrättningar i syfte att styra migrationen och hindra desperata och traumatiserade människor från att nå Europas stränder, uttalade FN:s människorättschef vidare.

Men det är precis var EU-regeringarna gör. Den humanitära katastrof som äger rum i Libyen är en fasansfull följd av EU:s omänskliga flyktingpolitik. Samtidigt som rapporter kommer om att flyktingar säljs på slavmarknader i Libyen berömmar EU sig själva för att det man cyniskt benämner som ”antalet irreguljära gränspassager” har minskat med 63 procent under 2017, och att man tillsammans med partnerländerna – bland annat Libyen – har ”skyddat EU:s yttre gränser” (pressmeddelande från EU-kommissionen den 15 november rubricerat: ”Den europeiska migrationsagendan: att befästa de framsteg som gjorts”).

Sedan flera månader tillbaka har det kommit många vittnesmål om de skakande förhållandena som råder i det sönderfallande Libyen där olika milisgrupper slåss om makt och inkomster. Redan i april larmade Internationella organisationen för migration (IOM) om att afrikanska flyktingar i Libyen hade kidnappats, utpressats och sålts som slavar.

”Migranter som reser till Libyen på väg mot Europa har ingen aning om vilken tortyr som väntar dem på andra sidan gränsen. Där blir de varor som kan köpas, säljas och slängas bort när de inte längre har något värde”, uttalade IOM.

Den 7 september skrev Läkare Utan Gränser ett öppet brev till statsminister Stefan Löfven: ”Vi skriver till dig idag för att EU den senaste tiden har vidtagit ett flertal åtgärder för att stoppa flyktingar och migranter från att ta sig från Libyen till Europa. Åtgärder som bland annat har inneburit ekonomiskt stöd till Libyens kustbevakning. Samma kustbevakning som skjutit mot hjälporganisationer under räddningsinsatser på Medelhavet. De mardrömslika förhållandena för flyktingar och migranter i Libyen är väldokumenterade och borde chockera det kollektiva medvetandet hos Europas ledare. Men förblindade av målet att hålla människor borta väljer EU att finansiera Libyens ansträngningar att stoppa båtar till havs.”

Det är på uppdrag av Stefan Löfven och övriga EU:s ledare som Libyens kustbevakning, som har fått fyra nya kanonbåtar av EU-landet Italien och som har band till kriminella milisgrupper, angriper flyktingar och människorättsorganisationer till havs. Det är med EU:s goda minne som kustbevakningen tvingar flyktingar tillbaka till helveteslägren på det libyska fastlandet.

Den uppgörelse som Italiens regering med stöd av hela EU slöt med Libyens regering i februari innebar att EU-regeringar ”gav kriminella uppgiften att bevaka Europas yttre gränser”, som tyska *Der Spiegel* skrev.

Milisgrupper, som tidigare delvis har finansierat sin aktivitet med hjälp av avgifter från flyktingsmugglare och flyktingar, fick nu politiskt och ekonomiskt stöd för att bli EU:s gräns- och lägerfångvakter.

EU:s mål att förhindra flyktingar från att lämna Libyen innebär att allt fler flyktingar utlämnas till miliser och tvingas bli kvar i ett laglöst, splittrat land. Hur många flyktingar som finns i Libyen råder det inga säkra uppgifter om. Det finns officiellt 43 000 registrerade flyktingar, men i verkligheten är det dubbelt så många. Det kan röra sig om kanske mer än hundratusen från fattiga och krishärjande stater i Afrika. Merparten av dessa flyktingar lever under mardrömslika förhållanden och villkoren i flyktinglägren är helvetiska.

Sedan september i år har antalet flyktingar som tvingats i förvar av de libyska myndigheterna ökat 2,5 gånger. Förhållandena i de libyska myndigheternas läger, där närmare 20 000 flyktingar hålls fångna, beskrivs som chockerande av FN:s människorättschef. Sexuellt våld, tortyr, brutal förnedring och utpressning är vanligt förekommande och det finns ingen sanitet. Medicinskt ansvariga vid flyktingmottagandet i italienska Lampedusa har vittnat om att flyktingar som har lyckats ta sig från Libyen har utsatts för tortyr och upprepade våldshandlingar och varit nära att dö av svält under sin tid i vad som beskrivs som koncentrationsläger. ”Vi ska skydda människor, inte gränser” står det på en stor muralmålning i Lampedusa. Men för EU handlar det bara om att skydda gränser med allt högre murar i ett Fort Europa som dessutom flyttar sina yttre gränsposter allt längre från Europa.

Fort Europas nya byggkloss är att Italien och EU betalar miliser och grupper i södra Libyen för att vakta gränsen mot Niger och andra länder.

EU:s politik bidrar också till att läget i det splittrade Libyen blir än mer risk- och konfliktfyllt. Med det stöd som Italien och EU ger kan miliser bygga upp den egna militära styrkan och lägga större områden under sig, vilket oundvikligen betyder nya väpnade konflikter inom landet. En redan misslyckad statsbildning blir svagare och farligare.

EU-ledarna försöker ursäkta den humanitära katastrof man har skapat i Libyen med att allt färre flyktingar drunknar i Medelhavet. ”Vi har drastiskt minskat antalet liv som går förlorade i Medelhavet”, sa EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker i sitt årliga tal om tillståndet i unionen i september i ett cyniskt försök att framställa EU-politiken som en livräddare.

Det är EU som har gjort Medelhavet till en massgrav för flyktingar och som gjort flyktvägarna allt längre och farligare. Hittills i år har 3 000 flyktingar drunknat i Medelhavet, där

merparten av de som drunknade färdades mellan Libyen och Italiens kust.

Antalet döda är färre än ifjol, men skälet till det är att Fort Europas brutala murar stänger ute allt fler. Ifjol var det en av 99 flyktingar som drunknade under färden till Europa, i år en av 50. EU-politiken skördar allt fler offer, samtidigt som antalet flyktingar i världen ökar till följd av fattigdom, krig och klimatförändringar.

### **RS och Offensiv säger:**

- Riv Fort Europas murar. Säkra vägar till Europa för flyktingar. Avskaffa Dublinförordningen. Riv upp EU:s avtal och samarbete med Libyen, Turkiet och Afghanistan.
- Masskampanjer mot rasism och skuldbeläggning av flyktingar.
- Gemensam kamp för jobb, välfärd, bostad och ökade resurser till kommunerna – låt storföretag, banker och rika betala.
- Global kamp mot imperialismens plundring och militarism.
- Bygg en massrörelse mot terror och våld – för en socialistisk värld i fred och frihet.

## ***Saudiarabien och Trump osäkrar Mellanöstern***

**Jonas Brännberg**

*Offensiv 22/11 2017*

**Efter ett år av maktkamp i Saudiarabien verkar den nya kronprinsen Mohammed bin Salman (MBS), uppmuntrad av Donald Trump, ha konsoliderat sina makt och i praktiken redan ersatt den sittande kungen. Internationellt är hans rykte förödande som ansvarig för det fruktansvärda kriget i Jemen, blockaden mot Qatar och nu senast oroligheterna i Libanon efter att ha tvingat premiärministern Saad Hariri att avgå. Uppbackad av Trump betyder Saudiarabiens hotfulla politik nya problem för regionens fattiga massor. I Jemen är situationen akut.**

De senaste veckorna har maktkampen bland de saudiska prinsarna skett inför öppen ridå. Den nya kronprinsen har placerat 200 av sina politiska, ekonomiska och militära rivaler i husarrest på lyxhotellet Ritz-Carlton under anklagelser om ”korruption”. Dessa ministrar, miljardärer och inflytelserika religiösa ledare är sannolikt skyldiga, men det gäller också hela det korrupta kungliga etablissemanget.

I likhet med Xi Jinpings agerande i Kina handlar arresteringarna istället om att MBS vill bryta ”maktdelningen” mellan olika falanger i kungahuset och koncentrera makten kring sig själv. Som bonus försöker han med utpressning fylla på statskassan med upp till 70 procent av de arresterades tillgångar, i utbyte mot deras frigivande.

För att ge det hela ett sken av reformer och för att vinna ett visst folkligt stöd hos den unga befolkningen har regimen till exempel samtidigt meddelat att kvinnor tillåts köra bil och den religiösa polisen fräntas rätten till arresteringar.

**Samtidigt med massarresteringarna** införde Saudiarabien en total blockad av mediciner och förnödenheter till Jemen. Efter tre år av krig är över 20 miljoner beroende av nödhjälp, 7 miljoner på gränsen till svält och hundratusentals barn lider av akut undernäring.

I fem stora städer, bland annat i huvudstaden Sanaa, finns inte tillgång till rent vatten på grund av bränslebristen. Detta har redan lett till den värsta koleraepidemin i världen med över 2 000 döda, en epidemi som nu riskerar att förvärras ytterligare av blockaden av den viktiga hamnen i Hodeida som kontrolleras av saudiernas fiende, Houthi-milisen.

Redan tidigare har minst 10 000 dödats i kriget i Jemen enligt FN, men siffran är förmodligen mångdubbelt högre – inga oberoende organisationer har tillgång till stridsområdena. På grund av Jemens isolering och fattigdom har bara ett 100 000-tal kunnat fly landet (till Somalia, Oman och Djibouti).



President Donald Trump and First Lady Melania Trump join King Salman bin Abdulaziz Al Saud of Saudi Arabia, and the President of Egypt, Abdel Fattah Al Sisi, Sunday, May 21, 2017, to participate in the inaugural opening of the Global Center for Combating Extremist Ideology. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

**Den totala blockaden** mot Jemen kom efter att en missil hade skjutits ned över Saudiarabiens huvudstad Riyadh. Saudiregimen hävdade att missilen kom från Jemen och hade levererats till houthierna av Iran. Även om Irans inblandning i Jemen av allt att döma är begränsad är Saudiarabiens agerande ett desperat agerande för att stoppa Irans ökade inflytande i regionen. Det är uppenbart att deras intressen där sammanfaller med Trumpadministrationens intressen. Även blockaden mot Qatar handlar om att Qatar har närmat sig Iran, till exempel med förhandlingar om ömsesidig gasutvinning i persiska viken. Dessutom stod länderna på olika sidor i maktkampen i Egypten, där Qatar stödde Muslimska brödrskapet vilka är terroriststämplade i Saudiarabien.

Kriget i Syrien och Irak har ritat om maktkartan i Mellanöstern. Segern mot IS efter Rysslands inträde på Assads sida tillsammans med Hizbollah och iransk milis har stärkt hela den maktsfären. Till detta kommer bakslaget för kurderna efter folkomröstningen i den irakiska delen av Kurdistan, vilken slutade med att kurderna förlorade kontrollen över den viktiga oljestaden Kirkuk till den irakiska centralregeringen och miliser som står Iran nära. Enligt vissa uppgifter har olja från Kirkuk redan omdirigerats från oljeledningar genom Turkiet till ett iranskt raffinaderi nära irakiska gränsen.

**Saudierna fruktar nu** att Iran kan lyckas skapa en ekonomisk, politisk och militär dominans i en "shiabåge" från Iran via Irak och södra Syrien till Libanon och Medelhavet. Det är förmodligen ingen slump att det var samma dag som Libanons premiärminister Saad Hariri träffade iranska företrädare som han beordrades till Riyadh och därifrån deklarerade sin avskedsansökan via den saudiska TV-kanalen Al-Arabya.

Många oroas över att Hariris "avgång" och påtvingade exil var början på förberedelser för ett nytt israeliskt krig mot Hizbollah, även om det nu sägs att Hariri ska återvända till landet på onsdag. Irans mäktigare position i regionen har nämligen skapat ett allt öppnare samarbete mellan den israeliska och saudiska regimen, med Iran som gemensam fiende.

Mitt i dessa stora maktförflyttningar står palestinierna mer oskyddade än någonsin. Med



Trumps tal om ”den ultimata [freds]uppgörelsen” om Palestina, och med ett allt närmare samarbete mellan Israel och Saudiarabien, har palestinierna all anledning att vara oroliga.

**I grund och botten** handlar de snabba förändringarna om allt instabilare relationer och ökade motsättningar mellan världens stormakter, återspeglade i den krutdurk som imperialismen har gjort Mellanöstern till. Även inom länderna ökar motsättningarna, inte minst i Saudiarabien. Nya militära konflikter riskerar snabbt att bli okontrollerbara med oförutsägbara effekter, vilket både Syrien och den pågående humanitära katastrofen i Jemen är exempel på. För regionens massor kan bara ett verklig framtid byggas genom att bryta sekterismen och istället utgå från de gemensamma intressen som fattiga och förtryckta har, och gemensamt kämpa mot makthavarnas förtryck, kapitalismens exploatering och imperialismens krig.

## Proletären

### ***Ökad hets mot Hizbollah och Iran efter krigarprinsens massutrensning***

**Patrik Paulov**

*Proletären* 8/11 2017

Den 32-årige Mohammed bin Salman, ofta kallad MBS, är i full färd med att konsolidera sin makt inför den åldrige kung Salman bin Abdul Aziz bortgång.

Samma dag som upprättandet av en antikorrptionskommitté tillkännagavs skred kommitténs ordförande, kronprins bin Salman, till verket. Elva prinsar, fyra ministrar och ytterligare tiotals affärsmän, tidigare ministrar och andra framträdande saudier rapporteras ha gripits.

Bland dem finns affärsmannen Alwaleed bin Talal, en av världens rikaste män, liksom två söner till den förre kungen Abdullah. Prinsen Abdul Aziz bin Fahd vägrade låta sig gripas och sköts till döds.

Budskapet till den saudiska eliten är tydligt. Ingen går säker.

**Behovet av utrensningarna kan** ses på som bekräftelse på att det finns ett internt motstånd som den unge kronprinsen sett behovet av att slå tillbaka. MBS beskrivs som en hetlevrad och våghalsig maktspelare, som i egenskap av försvarsminister är ansvarig för Saudiarabiens krig i Jemen. Ett krig som har resulterat i världens för stunden värsta humanitära katastrof och på samma gång dränerat Saudiarabiens sinande statskassa.



Saudiarabiens kronprins Mohammed bin Salman, MBS, gör sig av med sina motståndare.

Bin Salmans position som tronarvinge är dessutom ett resultat av tidigare utrensningar. Så sent som i juni i år var han bara vice kronprins. Plötsligt petades dåvarande kronprinsen Mohammed bin Nayef från alla poster och in på scenen trädde den blivande kungen MBS.

Vad utrensningarna får för konsekvenser är för tidigt att säga. Den värsta av farhågor är att den blivande kungen kommer att kasta ut landet och regionen i nya krig.

**Libanons premiärminister Saad** Hariris avgång samma dag som gripandena är ytterligare ett tecken på turbulensen i Saudiarabien. Att sauderna hade ett finger med i spelet är uppenbart. Hariri är saudisk medborgare och har trots sin roll i libanesisk politik alltid setts som Saudiarabiens förlängda arm i Libanon.

Den bilden förstärks av hur det gick till när han meddelade sin avgång. Hariri gjorde det inte i Libanon utan i saudisk tv, efter att ha flugits till Saudiarabien i ett privatplan tillhörande en av de saudiska prinsarna.

I sitt avskedstal anklagade Hariri Iran för att sprida ondska i Mellanöstern och för att blanda sig i libanesisk politik genom stödet till Hizbollah, ett parti som ingått i Hariris samlingsregering med två ministrar. Det shiamuslimska Hizbollah tillhör tillsammans med det shiitiska Iran det sunniextremistiska Saudiarabiens värsta fiender.

**Innehållet i Hariris tal** ligger i linje med Saudiarabiens men också Trumpadministrationens upptrappade hets mot Hizbollah och Iran. Två dagar efter Hariris avgång förklarade den saudiske ministern Thamer al-Sabhan att Hizbollah och Iran kidnappat Libanon, vilket är detsamma som en krigsförklaring mot Saudiarabien.

Avsättandet av Hariri kan vara ett saudiskt försök att kompensera för bakslagen i Syrien genom att använda Libanon som slagfält mot Iran. Det skulle ligga i linje med bilden av MBS som krigshök.

En annan möjlig orsak är att Hariri måste bort för att han haft täta band till de prinsar och affärsmän som nu gripits.

**I Libanon manade Hizbollahledaren** Hassan Nasrallah det libanesiska folket att värna freden och säkerheten i landet framför allt annat. Nasrallah beklagade Hariris avgång och konstaterade att det är sauderna som ligger bakom

***När Syrienkriget går mot sitt slut avslöjas sanningen om "revolutionen"***

**Patrik Paulov**

*Proletären 22/11 2017*



Qatars före premiärminister Hamad bin Jassim al-Thani erkände nyligen Qatar tillsammans med Saudiarabien och USA beväpnat extremistgrupper i Syrien, och hemliga dokument från USA:s under rättelsetjänst berättar om hur en väpnad offensiv mot Damaskus beordrades av en saudisk prins.

Striderna i Syrien är långt ifrån över och hindren för fred är många. Men tendensen är tydlig. De väpnade extremisterna pressas tillbaka. Försöket att störta regeringen i Damaskus har misslyckats. Samtidigt sipprar allt mer av sanningen ut om västvärldens och Golfstaternas smutsiga agerande bakom den så kallade syriska revolutionen.

Det finns hopp om fred i Syrien. Inte imorgon eller nästa månad och inte i hela landet på en gång. Men det är i den riktningen det går när de väpnade grupperna pressas tillbaka och den syriska armén med stöd av Ryssland, Iran och libanesiska Hizbollah vinner mark.

I östra Syrien pressas IS tillbaka på bred front, och i övriga landet handlar det om avgränsade landområden som fortsatt är i händerna på mer eller mindre extrema väpnade grupper. På flera orter har lokala vapenvilor slutits.

Undantaget är Idlibprovinsen i nordväst vid gränsen mot Turkiet. Där har al-Qaida-terrorister fortsatt kontroll över ett större sammanhängande område.

För att skynda på den positiva utvecklingen bjuder Ryssland in till en "Syrisk kongress för nationell dialog" i den ryska semesterorten Sotji den 18 november. Målet är att fokusera på "kompromisslösningar" för att få slut på kriget.

Utöver den syriska regeringen har inhemska och utlandsbaserade syriska oppositionsgrupper bjudits in. Listan inkluderar företrädare för väpnade grupper, som saudistödda Jaysh al-Islam som finns i några av Damaskus förstäder. För första gången står det Syrienkurdiska partiet PYD, som i samarbete med USA-styrkor tagit kontroll över stora områden i norra och östra Syrien, på inbjudningslistan.

Hur många som kommer återstår att se. Både inom och utom Syrien hörs protester. Men Rysslands hållning framstår som den enda rimliga. För att nå fred kommer det att krävas kompromisser. Och för att nå en hållbar förhandlingslösning måste så många som möjligt av de syriska parter som har ett inflytande på marken vara med. Undantagna är de av FN terrorstämplade grupperna IS och Jabhat al-Nusra.

Den enskilt viktigaste åtgärden för att få fred i Syrien är dock inget som de syriska aktörerna har makt att besluta om. Ett slut på kriget kräver ett slut på den folkrättsvidriga inblandning utifrån som från första stund eldat under konflikten.

Det är ett faktum att det 2011 fanns ett folkligt missnöje i Syrien mot korruption, fattigdom



och bristen på demokrati, som tog sig uttryck i demonstrationer i vissa städer. Det är också ett faktum att det var andra stater som planmässigt organiserade det väpnade upproret mot Syriens regering. Den ”syrisk revolutionen” dirigerades i mångt och mycket från Washington, Ankara, Riyadh och Doha.

Detta bekräftades nyligen av Gulfstaten Qatars förre premiärminister och utrikesminister Hamad bin Jassim al-Thani. I en tv-intervju i hemlandet den 25 oktober berättar han om hur Qatar i samarbete med Saudiarabien skickade vapen till Turkiet. Distributionen till grupper i norra Syrien utfördes av turkiska och amerikanska styrkor tillsammans med vapenleverantörerna.

Jassim al-Thani förnekar att hans land stött IS, men när det gäller al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra är svaret svävande. ”Det kan ha gjorts misstag... kanske fanns det en relation till al-Nusra”, erkänner han men poängterar att allt Qatar gjort skedde i samarbete med USA och Saudiarabien.

Det sista säger al-Thani i direkt polemik mot Saudiarabien, som på senare tid anklagat Qatar för stöd till terrorister och infört sanktioner mot landet.

Uppgifterna från Qatars förre premiärminister är i sig inte sensationella. Det mesta är känt sedan länge, även om det vanligtvis talas tyst om detta i väst. Det som är sensationellt är att en av de huvudansvariga för katastrofen i Syrien bekräftar de utländska aktörernas centrala roll i kriget och i stärkandet av terroristgrupper.

Som väntat har avslöjandet inte uppmärksammats i svenska medier. Lika tyst har det varit om det dokument från USA:s underrättelsetjänst NSA som offentliggjorts av Edward Snowden. Det utgör ännu en bekräftelse på att det syrisk upproret styrts utifrån.

I NSA-dokumentet med stämpeln ”Top secret” berättas om när den i väst hyllade Fria syrisk armén genomförde en militär offensiv mot mål i Damaskus den 18 mars 2013. USA hade tre dagar innan förvarnats om det skulle ske en storskalig attack vid tvåårsdagen av ”revolutionen”. Saudiarabien hade förberett det hela genom att skicka 120 ton vapen till Syrien.

NSA skriver att ordern att ”lysa upp Damaskus” genom att attackera presidentpalatset och jämna flygplatsen med marken kom från den saudiske prinsen Salman bin Sultan.

Det borde vara svårsmält även för de mest bittra motståndarna till Syriens Bashar al-Assad inom den europeiska vänstern. Vad är det för en ”revolution” som styrs från en av de värsta förtryckarregeringarna i Mellanöstern?

Även inom etablissemang i väst finns röster som när krigets utgång står klar säger sanningar som tidigare tystats ner.

I det amerikanska magasinet Foreign Policy publicerade Max Abrahms den 30 oktober en artikel med rubriken ”Syriens extremistiska opposition”. Abrahms upprepar sedvanliga anklagelser mot Assad men kritiserar samtidigt västmediernas skönmålning av ”rebellerna”.

Han slår fast att al-Qaidagrupper under olika namn inkluderat ”moderata rebeller” som valts ut, tränats och beväpnats av USA, och han berättar om hur tusentals väststödda ”rebell” protesterade när Jabhat al-Nusra stämplades som terrorister.

”Assads huvudfiender i Syrien har utgjorts av farliga extremister, oavsett hur många regeringar som finansierat, tränat och beväpnat dem”, skriver Adams.

Att regimskifteskriget har misslyckats betyder inte att intressena bakom det har övergetts. USA med vänner önskar fortfarande slå sönder alliansen mellan Syrien, libanesiska Hizbollah och Iran, där den sistnämnda utgör huvudfienden.

Och den viljan minskar inte av att Ryssland stärkt banden till nämnda allians.

För parterna på förlorarsidan gäller det att flytta fram sina positioner innan det är för sent. Det är vad USA just nu gör i östra Syrien. När Fria syriska armén och andra utifrån stödda grupper inte längre är en maktfaktor sätter USA sitt hopp till den kurdledda SDF-styrkan.

Hur många soldater USA har på plats i Syrien och hur många baser som byggts upp är omtvistat. Oavsett omfattningen är USA:s närvaro att betrakta som en illegal invasion. Det Syrienkurdiska partiet PYD har liksom SDF-styrkorna ingen rätt att bjuda in andra länders militär, det har endast Syriens regering.

Det Syrienkurdiska ledarskapet menar att det är de som tjänar på samarbetet och att de inte låter sig styras av USA. Strategerna i Washington lär ha en annan uppfattning. Det finns en anledning till att USA "hjälper" SDF i striderna mot IS. Det finns en anledning till att USA och Saudiarabien vill "hjälpa till" med återuppbyggnaden av staden Raqqa och andra kurdkontrollerade områden.

I mitten av oktober var USA:s officiella sändebud i koalitionen mot IS, Brett McGurk, på plats i Raqqa-provinsen tillsammans med den saudiske ministern Thamer al-Sabhan. Dessa två stater planerar för en långvarig närvaro. Besöket skedde utan tillåtelse från Syriens regering.

Östra Syrien är inte det enda problemet. I Idlib-provinsen i nordväst har Turkiet gått in militärt för att stärka sin position för framtiden.

I den västra och mest tätbefolkade delen av Syrien agerar dessutom Israel mer aggressivt än någonsin. Under 2017 rapporteras israeliskt flyg ha genomfört 24 attacker mot syriska militära mål, vilket stärker al-Qaida och övriga grupper som Syrien bekämpar.

Efter Israels attack den 29 oktober lämnade Syriens utrikesministerium en protest till FN:s generalsekreterare och säkerhetsråd. Syrien kräver att FN vidtar åtgärder mot Israels statsterrorism.

Trots många orosmoment går utvecklingen åt rätt håll. På det amerikanska analysföretaget Stratfors webbplats den 25 oktober skriver Charles Glass från Damaskus om känslan av att kriget är avgjort.

I den syriska huvudstaden har myndigheterna lyckats återställa elförsörjningen 24 timmar om dygnet. Skolorna är öppna, internflyktingar syns inte längre sova i parkerna och ungdomar flockas på restauranger och biografier.

Och när det syriska fotbollslaget spelade VM-kval mot Australien den 11 oktober fanns tusentals Damaskusbor på Umayyadtorget för att se matchen på storbildsskärm. Folksamlingar var tidigare otänkbart på grund av risken för terrorattacker.

Det finns hopp om framtiden, trots den död, förödelse och massflykt som kriget fört med sig.

## ***Proletären möter Hizbollah – exklusiv intervju om läget i Mellanöstern***

**Marcus Jönsson**

*Proletären* 22/11 2017

Hizbollah är en mäktig och mytomspunnen kraft i libanesisk politik. Veckan efter att Libanons premiärminister Saad Hariri plötsligt meddelat sin avgång från Saudiarabien får Proletären en exklusiv intervju med Hizbollahs Hassan Hoballah om läget i Libanon, Mellanöstern och USA.

– De måste vara försiktiga. Precis här exploderade två bilar, säger vår palestinske tolk och pekar.

Han har stor respekt för organisationen vi ska träffa, trots att han är kommunist och inte delar deras religiösa idéer.

– Efter kriget var det här området helt förstört. Men de har byggt upp det bättre än det var förut. De ordnar med sjukvård och skolor åt befolkningen. Och de försvarar oss mot Israel.



– Med motståndskrafterna menar vi Syrien, Iran, Irak, Libanon, Hizbollah och Palestina. En allians som försvarar sig mot Israel och stödjer palestinierna, förklarar Hassan Hoballah.

Vi befinner oss i södra Beirut, på väg för att prata med en representant för Hizbollah om det politiska läget i Libanon. Bilen har vi ställt några gator bort eftersom det inte var överenskommet att vi skulle komma med just den. Sedan kriget mot Israel 2006 har Hizbollah en hög säkerhetsnivå och full koll på vilka fordon som parkerar utanför deras lokaler.

Den unge civilklädda vakten har ett automatgevär på ryggen. Han granskar oss uppmärksamt medan han ringer för att få bekräftat att vi är väntade, släpper in oss på gården och vinkar oss vidare in i rätt uppgång.

**Väl uppe på tredje våningen** får vi sitta ner och vänta några minuter innan Hassan Hoballah kommer in och hälsar. Han har suttit i det libanesiska parlamentet för Hizbollah och är ansvarig för Hizbollahs relationer med de palestinska flyktingarna i Libanon.

När vi träffar Hassan Hoballah har det gått en vecka sedan Libanons premiärminister Saad Hariri överraskande meddelade sin avgång. Hariri gav inte beskedet i Libanon utan i Saudiarabien, i saudisk tv. Sedan dess har det kommit fram att den saudiallierade Hariri fick sin telefon beslagtagna direkt när han kom fram till Riyadh och blev tvingad att läsa sig avskedstalet som han skulle läsa upp.

– Vad som hänt är en skam för Saudiarabien och det internationella samfundet, säger Hassan Hoballah. Hur kan premiärministern i ett land som är medlem i FN bli arresterad i ett annat land och tvingad att avgå?

I talet anklagade Hariri Saudiarabiens ärkefiende Iran för att destabilisera Libanon genom Hizbollah. I en senare intervju, gjord med Hariris parti Framtidsalliansens egen tv-kanal, blev det än mer uppenbart att sauderna i praktiken kidnappat Hariri. I intervjun sitter en märkbart plågad Hariri och bedyrar att det var han själv som skrev sitt avskedstal, samtidigt som han nervöst håller blicken på en man utanför bild.

**Saad Hariri är sunnimuslim** och premiärminister i den styrande regeringskoalitionen där

även det shiitiska Hizbollah ingår. Enligt den libanesiska konstitutionen måste premiärministern vara sunnit, talmannen shiit och presidenten kristen maronit.

Hassan Hoballah säger att inte minst sunniterna i Libanon är upprörda över den saudiska inblandningen i landets interna angelägenheter.

– Saudiarabien anklagas inte bara av en del av libaneserna utan av alla. Speciellt sunniterna känner sig förnedrade. De har Saudiarabien som referens och förstår inte det här agerandet.

Hassan Hoballah är tydlig med att Hariri måste komma tillbaka till Libanon och reda ut situationen på hemmaplan.

– Det finns ingen annan lösning än att Hariri återvänder till Beirut för att prata om vad som hänt, utan någon press. Om han vill fortsätta vid makten är det okej, och om han vill avgå kan han avgå. Han har rätt att göra som han vill men han måste komma tillbaka.

**Saudiarabien förenas med Israel** i synen på Iran. De senaste veckorna har Israel och Saudiarabien, som saknar diplomatiska relationer, tagit flera tidigare otänkbara steg mot att normalisera förbindelserna, vilket skulle innebära att Saudiarabien inför hela arabvärlden visar att man inte bryr sig om Israels ockupation av Palestina.

Israels högsta militära försvarschef sa i en intervju i en saudisk tidning att Israel är redo att dela underrättelseinformation om Iran med Saudiarabien. Det är första gången någonsin som en israelisk officer intervjuats i saudisk media.

Sedan dess har Israels energiminister avslöjat att Israel haft hemliga kontakter med Saudiarabien om Iran. Och enligt israelisk press har Saudiarabiens kronprins Mohammed bin Salman varit i Israel minst två gånger de senaste månaderna.

**När Hizbollahs ledare Hassan Nasrallah** i ett tal kommenterade situationen med Hariri sa han att Saudiarabien försöker få Israel att starta ett nytt krig mot Libanon och jämförde med kriget 2006.

– Saudiarabien tryckte på för att Israel skulle starta krig mot oss 2006, säger Hassan Hoballah. Det var inte deras beslut, det var USA:s och Israels beslut att starta kriget men Saudiarabien ville det också och var med och bekostade det. Idag vill samma allians slå mot motståndet, mot Hizbollah.

Hassan Hoballah tror ändå inte att Saudiarabien kommer att lyckas pressa Israel till att attackera Hizbollah i Libanon. Hizbollah är idag mycket starkare än 2006 och har fått värdefull militär erfarenhet i Syrien, där de slåss tillsammans med den syriska armén sedan 2013.

– Det är inte praktiskt för Israel att attackera nu. De studerar noga hur motståndets militära makt utvecklas. De hoppades kunna stöta Syriens regering, eftersom Syrien vägrade ge efter för USA:s och Israels vilja, men det blev inte så. Motståndssalliansen i Syrien vinner kriget och därför tror jag inte att Israel kommer att agera militärt.

**I Libanon finns en mängd olika** etniska och religiösa grupper. Den myllrande stadsbilden innehåller såväl män i traditionella kläder som sminkade kvinnor utan slöja. Och det finns gott om både barer och moskéer i Beirut.

När Hizbollah grundades 1985 var ett av organisationens mål att göra Libanon till en islamisk stat lik Iran. Men det har man övergett eftersom det varken finns eller kommer att finnas en stor majoritet libaneser som vill det. Idag är det det militära försvaret av Libanon och den sociala verksamheten med sjukhus och skolor som gör att Hizbollah åtnjuter ett så stort folkligt stöd.

– Vi i Hizbollah vill ha Libanon blandat och öppet. Vi styr inte över andras beslut men vi kommer inte tillåta israelerna att ta över vårt land. Varken politiskt, militärt eller ekonomiskt.

Vad gäller de ekonomiska attackerna nämner Hassan Hoballah de stora gasfyndigheter utanför Libanons södra kust som Israel gör anspråk på.

– Men vad israelerna tar från havet tillhör inte dem, det tillhör palestinierna.

Hassan Hoballah säger att Israel inte bryr sig om några internationella beslut eller FN-resolutioner men är tvungna att förhålla sig till det väpnade motståndet.

– Saudiarabien vill dölja sina nederlag i Syrien och Jemen och öppna en ny front i Libanon. Men USA och Israel vet att Hizbollah kan försvara Libanon. Med öppet krig i Syrien kan de inte heller begränsa ett militärt agerande bara till Libanon.

• **Hizbollah har spelat en viktig roll i kriget i Syrien, hur ser ni på fortsättningen nu?**

– Vi ser på situationen i hela regionen som en. Men låt oss föreställa oss att det inte längre finns några utländska styrkor i Syrien och att den syriska regeringen, som är en del av motståndssalliansen, är stark på nytt. Då finns det inget behov av Hizbollahs militära närvaro i Syrien längre. Men det räcker inte att bli av med terroristerna, det behövs en stark regering för att försvara Syrien.

• **Med en stark regering i Damaskus, hur ser den motståndssaxeln ut då?**

– Vad vi menar med motståndskrafterna är Syrien, Iran, Irak, Libanon, Hizbollah och Palestina. En allians som försvarar sig mot Israels kontroll över regionen och som stödjer palestinierna för att de kunna återvända till Palestina.

– På den andra sidan finns en allians bestående av Israel, Saudiarabien och USA. De vill att Israel ska vara den starkaste regimen i regionen och att Iran inte ska ha rätt att utveckla sin teknologi.

**Saudiarabiens kronprins Mohammed bin Salman** har de senaste veckorna låtit arresteras dussintals personer i det saudiska kungahuset, varav några av världens rikaste personer. Han har fått stöd av Donald Trump, vars svärson och rådgivare Jared Kushner har besökt bin Salman i Riyadh flera gånger sedan Trump blev president.

Mohammed bin Salman är också försvarsminister och ansvarig för Saudiarabiens krig mot Jemen. Saudiarabien anklagar Hizbollah för att militärt stödja huthierna i Jemen. Hassan Hoballah tillbakavisar påståendet.

– Vi står helt med Jemens folk. Men att säga att vi har militär närvaro i Jemen är saudiska lögnar för att dölja deras nederlag. Jemen behöver inte krigare utifrån. De har inte ens frågat oss och vi tror inte heller att de behöver det. Men vi fördömer Saudiarabiens inhumana attack. De dödar kvinnor och barn. Det är ett folkmord.

Hassan Hoballah säger att Trumps stöd till bin Salman är förenat med påtryckningar för att Saudiarabien ska normalisera relationerna med Israel och att det saudiska statliga oljebolaget Aramco ska introduceras på New York-börsen.

• **Hur ser ni på Trumps administration?**

– Det är inte bara vi som ser, hela världen ser att det är en förbryllande regering. En girig regering som står med kapitalet mot folkets rättigheter. Den saknar en klar politisk vision och ändrar sin policy fram och tillbaka.

Hassan Hoballah påminner om att USA:s stöd till Israel dock är orubbligt.

– De ljerade sig med sionisterna som slängde ut palestinierna från deras hemland. Det är därför ingen i de arabiska länderna litar på USA. Fortfarande idag stödjer USA Israel och utmålar motståndet som terrorism. Men alla vet att de som skapade de riktiga terroristerna är den amerikanska regeringen.

## Varför talar ingen om Natos skuld till slavhandeln?

Patrik Paulov

Proletären 23/11 2017



Slavhandeln har varit känd långt innan CNN:s avslöjande reportage. Den är en följd av det kaos och den laglöshet som följt efter Natokrigen mot Libyen 2011.

Slavhandeln i Libyen väcker bestörtning och vrede. Det är bra, även om den har varit känd långt innan amerikanska CNN gjorde sitt uppmärksammade reportage. Men det är något som saknas i upprördheten angående människohandeln och den rådande laglösheten i Libyen. En av huvudorsakerna till den fruktansvärda situationen i landet är det ingen som talar om.

Det är nästan som om det finns en tyst överenskommelse: Don't mention the war. Men det är precis det vi måste göra. När vi protesterar mot slavhandeln måste vi påminna om kriget.

Vi måste berätta om de flygbombningar och de markinsatser som Nato tillsammans med Sverige och Mellanösterns kungadiktaturer genomförde under sju månader 2011. För det var kriget för sex år sedan som lade grunden för dagens slavhandel.

Det kaos och den laglöshet som råder 2017 är i mångt och mycket ett resultat av att Nato bombade Libyen och dess statsmakt sönder och samman. Kriget banade väg för de krigsherrar och terrorgrupper som sedan dess stridit om kontrollen över landet och dess naturresurser.

**Idag är det få som kommer ihåg** att Libyen tidigare var ett fungerande land med Afrikas högsta levnadsstandard.

Det är inte sagt som ett försvar av Muammar Gaddafis styre. Det är inte heller sagt som ett försvar av det politiska förtryck, den korruption och de sociala orättvisor som fanns i Libyen innan Natos anfall 2011.

Det är en påminnelse om att det inte går att bomba fram demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och välstånd. En påminnelse om att västvärldens krig mot andra stater snarare skapar kaos, fattigdom och grova människorättskränkningar. Som i Libyen tagit sig uttryck i slavhandel.

**Ovanstående resonemang är** naturligtvis inte hela sanningen. De bakomliggande orsakerna är fler än Natokrigen, och det finns många som är medskyldiga till de fruktansvärda scener

som CNN visar i reportaget om slavhandeln.

Här finns EU som pumpar in pengar för att Libyen ska agera gränsvakt och hindra flyktingar att komma vidare.

Här finns rika länder och storföretag vars utsugning av den afrikanska kontinenten är en central orsak till fattigdom och massflykt.

Men vi får inte låta Natokriget och de fruktansvärda konsekvenser det fört med sig för både Libyens befolkning och flyktingarna gömmas undan.

**När Natos dåvarande generalsekreterare** Anders Fogh Rasmussen avslutade den militära insatsen mot Libyen i oktober 2011 beskrev han den som *"en av de mest framgångsrika i Natos historia"*.

Är det fortfarande att betrakta som en framgång när Natoinsatsen bidrog till slavmarknader?